

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ—ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ

Ός γνωστόν ο Γάλλος ποιητής και μυθιστοριογράφος Παύλος Μπουρζέ είχαν έλθει το 1894 σ'ατς Αθήνας. Αι έντυπώσεις του Γάλλου συγγραφέως από την πρωτεύουσαν μας δεν ήσαν και τόσοσ ευχάριστες. 'Ο Μπουρζέ — γράφουν αι έφημερίδες της εποχής εκείνης — βρήκε το Άστυ μας πολύ όμοιο ως πόλιν, άλλ' έστερημένον ίδιου τύπου, άκόμη δέ και χωρίς την ποιήσιν που έχουν όλες σχεδόν η άνατολίτιζες πόλεις, γεμάτο, τέλος από ευρωπαϊκήν πεζότητα!...

***

Πρό έτών έργαται άσολούμενοι στην πλατείαν Κάνιγγος, εις την έξοχών ενός κυπαρισσιού φυτευμένου κοντά στην άκρη της πλατείας, βρήκαν θαμμένο άκριβώς στην οίκα του ένα χρονίο άνθράκιν, τυλιγμένο σ' ένα κουφελλιασμένο σεπτόνι, τό όποιο έφερεσ στην μία του άκρη την χρονολογία 1891. 'Η εύρεσις του χρονίου άνεστάτωσε την συνουσίαν, και εις δέ δέν έμαθε ποτέ τίποτε σχετιζώς με αυτό...

***

Την συμπλήρωσιν του επί του θόλου του γαού του Λαφρίου μουσικού, του παριστιάνοντος τόν Παντοζράτορα, έξετέλεσεν ο έξ Ιταλίας μετακληθείς, πρό 30 και πλέον έτών, καλλιτέχνης Κ. Νόβο. Κατά τόν Νόβο τά μουσικά του Λαφρίου είναι άληθή καλλιτεχνήματα, άνωτέρα άκόμη και τών της Ραβέννης.

***

'Η διπλή έρωτική αυτοκτονία του Μιζίκου και της Μαίρης ενέπνευσε τώ καιρώ εκείνω την συγγραφήν μυθιστορημάτων, δραμάτων, διηγημάτων. Πλην τούτων αναφερόμεν και τό έξης γιά την ιστορίαν. 'Ο άλημονήτος ποιητής Στέφανος Μαρτζώνας έγραψε όλόκληρο λιμπρέτο μελοδραμάτος σχετιζού με την έρωτικήν αυτοκτονίαν. Τό λιμπρέτο έμελοποίησε ο Ζακύνθιος μελοποιός Άγγελος Σαλούτσης. Τό μελοδράμα αυτό άφιέρωθή στην πραγματίσσα Σοφία.

***

'Ο γνωστός εύθυμογράφος μας Μπάμπης Άννινος έχει γράψει συν τοις άλλοις και συλλογήν ποιημάτων στην καθαρεύουσα. Την συλλογήν αυτήν υπέβαλε και στόν εν Αθήναις διενεργούμενον ετησίως Βουτυναϊόν ποιητικόν διαγωνισμόν. Έπειδή όμως δέν είχε τά ταχυδρομικά την έστειλε έξ Κεφαλληνίας στόν Πρώτανιν τού Πανεπιστημίου, όστις ήτο εν τών κριτών τών ύποβαλλομένων ποιήσεων, ως δημοσίον έγγραφον, με την έπιγραφήν: 'Ο Τελώνης Κεφαλληνίας προς τόν Πρώτανιν τού Πανεπιστημίου!...

Τό έξυπνο αυτό κόλπο του κ. Άννινού έπροκάλεσε τότε άπεριγραπτον θυμηδιαν...

***

'Ο κ. Μπάμπης Άννινος έγινε γνωστότατος ως δημοσιογράφος, από της ημέρας που έγραψε σ'ον «Νεολόγο τών Αθηνών» ένα ζύμο άρθρο, με τόν τίτλον «'Η Άγία Ρωσία». Γιά τό άρθρο αυτό έγινε λόγος και στη Βουλή, τά φύλλα δέ του «Νεολόγου» κωλήθησαν την ημέρα της δημοσίευσός σέ μηδούδη ποσά!...

***

Πρό 25—30 έτών βρήκαν ένα πρωί την όδον Σταδίου σπαρμένη με ένα πλήθος χαρτιών διπλωμένων τριγωνικώς. 'Επί τών χαρτιών αυτών υπήρχε η έπιγραφή: 'Τώ Βασιλεί! > Και έσωθεν: 'Ο Βασιλεύς είναι άνεπαρκής! — Τώ συνιστώμεν άλλαγην κλίματος!! . Οί δρασται της αντιβασιλικής αυτής πράξεως ούδέποτε έγνωσθήσαν!

***

Δυό βιβλία έγραψεν ο περιφημος Γάλλος συγγραφέας Έδμόνδ Άμπου κατά της Ελλάδος, τούς «Βασίλεις τών Βουνών» και την «Σύγχρονον Ελλάδα». Τό πρώτο μετεφράσθη και έξεδόθη στην Αθήνα πρό 70 και πλέον έτών. Τό δεύτερο τό μετέφρασε ο άειμνηστος διηγηματογράφος Ι. Κονδυλάκης (Διαβάτης) άνήγγειλλε μάλιστα και την έκδοσίν του, ούδέποτε όμως τό έξέδωκε.

***

'Επί τη βάσει του «Βασιλεύς τών Βουνών» είχε γραφή πρό έτών ένα κωμειδύλιον με τόν ίδιο τίτλο. Τό κωμειδύλλιο αυτό έπρόκειτο ν' άναβιβάσθη σ' ένα από τά Παρισιά θεάτρα. 'Η Γαλλική όμους Κυβέρνησις, έξ άβροτήτος προς την Ελλάδα, άπήγόρευσε την διδασκαλίαν του έργου.

***

Και, μιά χαριτωμένη σηνή: Ένας τυλιγρός λαοπόδητος, γονατισμένος μπρός στόν πνευματικό του έκλεβε, ένφ έξωμολογείτο, τό ρολόγι του. — Παπά μου, κλέφτω! του ψιθυρίζει. — Τι, παιδί μου; ρωτάει ο παπάς.

ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ

Η ΚΑΛΤΣΑ

Βρισκόταν σ'ό τέλος του δρόμου του, όταν εξαφνα σταμάτησε. Τού πέρασεν η ιδέα ότι είχε φορέσει την κάλτσα του άνάποδα. Δέν θυμάται όμως και τόσο καλά.

Και σκέπτεται: — Τό πρωί την είδα εκεί δίπλα μου... 'Ήταν άνάποδα και έπαιρα νά την γυρίσω από την καλή. Τό θυμούμαι καλά αυτό. Έπειτα όμως; Την γύρισα ή όχι; Όχι!... Τώρα θυμήθηκα. Είχα τό νού μου άλλου εκείνη τή στιγμή... και... Και τώρα; Νά πάρη ο διάβολος, που με κατατρέχει!... Νά μιν προσέξω πάλι, άφού ξέρω ότι ατέη που έφερε όλες του τις συμφορές!... — Άνάποδα και σήμερα... Σήμερα, που πρόκειται νά παρουσιασθώ πρωί—πρωί μπρός σ'ό δικαστήριου... Πού νά πάω έτσι; Πώς νά πάω; Τι διάβολο νά κάμω!...

'Ε, λοιπόν όχι! Θα γυρίσω πίσω!... Ας μου βάλουν και πρόστιμο. Καλά που τό θυμήθηκα μάλιστα...

Γυρίζει και τρέχει προς τό σπίτι του.

Τούλάχιστον, σκέπτεται νά προλάβη τό κακό, νά τή γυρίσει. Αλλά ως που νά γυρίσει σπίτι του έχει νά κάνει τόσο δρόμο... με την κάλτσα του άνάποδα!... — Χωρίς άλλο—είνε άδύνατο—καί θα τού σιμψη! Ο Θεός νά τόν φυλάει!...

Εν τούτοις τρέχει.

Στη γωνία, καθώς έκανε νά στρίψει άφηρημένος, τόν έχόπησε η σανίδα ενός σπιτιού που έχριζαν σ'ό κεγάλι! Παρέκει πέφτει πάλι πάνω σ' ένα διαβήτη πνύ τόν κοιτάζει άγριέμενος, ένφ όλος ο κόσμος γύρω του γελάει χοροιδνευτικά.

Ένώ τώρα προσέχει νά μιν ξαναπάρη τό ίδιο κοιτάζοντας δεξιά και άριστερά δέν βλέπει την πέτρα που είχε μπρός σ'α πόδια του και σ'ό λίγο σκονιζόγεται και χαλπώνεται σ'ό πεζοδρόμιο βλαστημιώντας! Γύρω του, όλα τά βλέμματα πέφτουν επάνω του ειρωνικά... Κι' άκόμη τού μένει τόσοσ δρόμος!

Αν έπαινε τέλος πάντων ένα άμάξι!... Αλλά πρέπει ν' άνεβή σ' άμάξι με την κάλτσα του άνάποδα;... Θα πάθη φοβερότερα. Θα τραχήρη σ' άμάξι, θα τρομάξουν τ' άλογα!... Όχι! Όχι! Καλύτερα με τά πόδια. Ας τό καθόρθωσεν νά φθάση μιά φορά σ'αίτι του και δέν θα ξαναπαινε κάλτσα σ'α χέρια του...

Έπί τέλους! Πηποιάζει, έγκρασε! Αλλά ή σκάλα; Ν' άνεβή την σκάλα, που έχει και τόσο σκαλοπάτια. Καλλίτερα νά σπαθή κάτω, σ'ό ιδούγειο. Τού φθάνουν όσα έτράβηξε ως την όρα...

Μπαινει σ'ό πρώτο δωμάτιο που βρισκεται μπροστά του και βγάζει βιαστικά τό παπούτσι του. Αχ τό έβγαλε... Τι άνακοφιος! Τώρα και την κάλτσα... Ατέη την άφιλότιμη που δέν φόρεσε άνάποδα. Σχόβει... κοιτάει... βλέπει και δέν πιστεύει σ'α μάτια του... Μπά! μπά!... Τ' είν' αυτό, διάβολε; Μπας και κάνει λάθος; Στραβώθηκε!... Όχι!... Κι' όμως... Ω που νά πάρη η όργή!...

Η κάλτσα του δέν είχε φορεμένη άνάποδα!... Η κάλτσα του είχε φορεμένη απ την καλή!... Τι βλακεία!...

M. A. O.

- Έκλειψα! (τό ρολόγι βρισκόταν ήδη στην τσέπη του λαιποδύτου).
- Πρέπει νά επιστρέψης τό κλαπέν γιά νά συχωρευήης.
- Λοιπόν, πιτά μου, νά σάς τό δώσω.
- Όχι σ' έμένα, παιδί μου, άλλα σ' εκείνον στόν όποιο άνήκει.
- Μά εκείνος, παπά μου, δέν θέλει νά τό πάρη.
- Τότε κράτησέ το και έσο συχωρημένος!

Ο Βιβλιοφάγος